

چیرک \ قیبلہ نمای تراویلک . .

عومار سید

ژوورکک پے دوکک و بئی کحول، هشتا هر باش. دستکام لیسر چاوکام لابرم، پے دبیت لے سو راوی فرم سکم و دخنکم. قوپ ددم و نایم فرم سک بژ. جگرر بے جگرر پدکم و مست و نیو ئاگا لیسر سیسمک اکشوم. سیسمک بے عزابی سدان موسافیری بر لے منی لے دت. چک وچمیان، مراق و عزابیان، پپ پپ هموو شوینکی سیرین و دشک و دیوارککوی! من وک ئوان، پاشماوی چکی خم جناهم. ئوان شویک یا دوو شو، لیر وک مار کارکیان لے پیسی فداو و پاشان بے نازارکانیانو بے دچوون. نا، من لیر دناچم، تا لے هموویان زیاتر پیسترنی خم جنههم. لیر کتایی بے هناسکام دغم و حج و جستای کتفت و نختشم هر لیر بے کتایی دگیم. پیسترنی خم جست و بجم، لیر بے بگنی جدم. دگمموو بے بر لے دایک بونم. ئو کاتانی جگیزخان، همتی دبرد و کلالسری همدچنی. دگمموو ئو سردمی پغممبیرکان، مردوویان زیندو دکردو و زنانیان وک ک نیزک دبخشیو. ئو کاتی خودا، بے هموو ووداوک، کرداری هبوو. بے سردمی تیروئ بابل ک بشوومار بردیان بے گانوی شکای خودا دادباراند.

لیم دوا ساتانی ثیانیشم، پیرت وازم لناهنت و هر دپ. کوا... کوا...

دایم نیچ وازناهنت و دقیزن بسمارما: کوا... کوا... کوا... من هاتووم لیم ژوور تینایدا خم بکوژم. کچی سدان کس ل ژوورککدا، هوارم لے دکن کوژراوکانمان بے بگمموو! کوکم کوا... کچکم لے کویم... باوکم بدزررو... مردکم، ماو یان نا... کچکام لے کون، ماون یان نماون؟ من دمموو خم بکوژم، ئوان هشتا دیانوی شوینی کسوکار کوژراوکانیان بے بدزمموو.

بیست پایزم بینو و بارتقای درخت پیرکای نلو حوشکمان چند گهای ل وریو، هندی و زیاتر خم بے نلو بجم داباریو. بے بیست شووش بیرم هناو. لے سایی ل دایکبونم، لے بری مم، جگرر دوی جگرر دکشم و بیر دوی بیر دخمموو تا دوا سنوری مستی. ئمشو دوا شوم لے زیاندا و خم دکوژم. سبی ک

خٲان دٲکرد بٲ ژووردا. لٲ ناوٲاستی لای سٲرٲوی دیوٲخانٲکٲدا، باوکم بٲ ویقاری پاشایٲک، چوارمشقی شانی دادابووٲ سٲر سٲرینی ئاوریشمی پٲ نٲقش و نیگار. بٲسٲر فٲرشی حٲوت سٲد شانٲی حٲوت سٲد ٲٲنگٲوٲ، بٲ پٲنجٲی ئٲستوری پٲ ئونگوستیلٲی یاقوت و زومرودٲوٲ، بٲ دوو چاوی زٲقی نٲو بازنٲی قژٲ سٲر و یشی درٲژٲوٲ، بٲ دٲوریدا، کٲشٲکی جادوویی پٲ تٲلیسم دٲباری.

پٲیتا پٲیتا، مرٲق لٲ بٲردٲمیدا کٲنٲشی دٲبرد و پاشان ٲاز و نیازی خٲان هٲدٲٲشت. خٲرا خٲراش باوکم هاواری دٲکرد. “کاری تٲ بٲ جٲیدو و خٲمت نٲبٲت بٲ دٲی خٲت دٲبٲت. ” بٲ یٲکی دٲوت. “بچٲ ئٲسکی باٲی پٲپولٲسلٲمانم بٲ بٲنٲ.”

بٲ یٲکٲکی تری دٲوت. “بچٲ پٲی ٲاستی پشیلٲیٲکم بٲ بٲنٲ، لٲ ئٲنیشک بٲ دواوٲ باشتٲ و کاری خٲی دٲکات.”

ئونگوستیلٲی مس و فافٲنی بٲ سٲد قاتی پارٲی خٲی پٲ دٲفرٲشتن. پٲیتا پٲیتا دٲیناردنٲ دوکانی سٲر کٲٲانٲکٲ، ٲٲشکٲ و هٲنگوٲنی بٲ نرخی خٲیاٲی پٲدٲدان. ٲٲژانٲ قٲٲی سٲدانی لٲ بنٲوٲ دٲبٲی...

ئٲوی هٲرگیز بیرم ناچٲتٲوٲ، ئٲو کوٲٲ گٲنجٲ بوو کٲ بٲ پرتا و هات و لٲ بٲردٲم باوکمدا، کٲمٲٲٲ ٲٲژنامٲیٲکی کٲنی هٲٲٲشت و قورت قورت کٲوتٲ گریان. هٲر بٲ دٲم گریانٲوٲ هاواری دٲکرد. “بٲوانٲ بورجٲکٲم یا شٲخ، ببینٲ کٲ چی دٲٲٲت...”

یٲک یٲک ٲٲژنامٲکانی هٲٲدٲگرت و دٲگٲٲا پیایدا و شتٲکی دٲخوٲندٲوٲ. “ئٲم هٲفتٲیٲ قازانجٲکی زٲر دٲکٲیت. ئاستی سٲرمایٲت بٲ حٲد زیاد دٲکات و دٲوٲٲمٲند دٲبٲت.”

لٲ ٲٲژنامٲیٲکی تردا گٲٲا و چووٲ سٲر بورجٲکان، پٲنجٲی خستٲ سٲر بورجی کاوٲ و بٲ دٲم بٲرنسک دانٲوٲ کٲوتٲ خوٲندٲوٲی. “لٲم هٲفتٲیٲدا، بٲ دٲخواری خٲی دٲگات و لٲ چٲند ٲٲژٲکدا زٲماوٲند دٲکات.” بٲوانٲ لٲرٲ بورجٲکٲم چی دٲٲٲت. “بٲخت ٲوو لٲ بٲرزییٲ، ژیانٲ بٲرٲو کامٲرانییٲ، ئٲو هٲواٲانٲی ئٲم هٲفتٲیٲ پٲت دٲگات. هٲمووی ٲوو لٲ خٲشییٲ...

یا شٲخ، من کٲ بورجٲکانم، پٲ لٲ خٲشییٲ، بٲوانٲ گیرفانم خاٲیٲ. بٲ ژن و بٲ حاٲ و ماٲم. بٲ پارٲ و بٲ کار و سٲرگٲردام...

تکایٲ بٲ خودا بٲٲ، بٲسٲ ئیتر هٲندٲ بٲختم کوٲرنٲکاتٲوٲ. ها تووم پٲی بٲٲی، واز لٲ بورجی بٲختم بٲنٲ، خٲ من کافر نییم!

کوٲٲ پٲ بٲ دیوٲخانٲکٲ دٲگریاو و هاواری لٲ باوکم دٲکرد. “یا شٲخ بٲ خودا بٲٲ، پٲی بٲٲ ئیتر بٲسٲ لٲ بٲختم بگرت...”

باوکم هٲرچی کاری قٲٲ بوو دٲیکرد. گرنگ لای ئٲو کٲٲٲکٲکردنی پارٲ بوو. هٲزار سٲر و سٲودای هٲبوو. کٲللٲسٲری پٲ بوو لٲ فٲوفاٲ و تٲٲٲکٲ، لٲ ئٲتواری سٲیر و قٲزٲون.

دنیا یه دا ٬ووی داب٬ت، یان هشتا ٬ووی نه داب٬ت، لای من زانراو٬. من خاو٬نی به شوومار جن٬کم له ه٬موو کونج٬کی ئم دنیا یه دا. من کراماتم ه٬یه، که تنها خودا به پ٬غه٬مب٬رانی داو٬. هر ئستا ل٬ر٬وو د٬زانم که ٬٬حی د٬که٬شر٬ت و که و له کو٬ی ئم س٬رز٬مین٬دا د٬ت٬ ژیا نه وو٬..”

٬٬ژک پیر٬ژن٬ک هات. خ٬را خ٬را، به و٬چان د٬یه٬سی. له ح٬وت ژووردا، له نه و ح٬وت بوخ٬ی په گر٬کو٬ر٬دا، له نه و سنوق٬کی ح٬وت قف٬دا، که٬م دراو به ح٬وت کلیلی بهر سوخم٬مدا، ت٬نیشتم م٬مکی سیس٬٬٬ی س٬ر د٬٬ نه خ٬ش٬که٬مدا، کللیان دزیو٬ و خش و لیر٬ی عوسمانی ٬٬ژی ز٬ماو٬ندیان دزیوم. یا ش٬خ فریام بکه٬وو٬..

باوکم به بهرچاوی مند٬وو٬، له نه و ژاو٬ژاوی د٬نگی نه شازی پیر٬ژندا، که٬م که٬ی سووتاند و له ژر ل٬وو٬و چ٬ند و٬رد٬کی خو٬ند. پاشان له جام٬ ئاو٬که٬ی ت٬نیشتی٬وو٬ که به ٬٬نگی حیري پاندان٬که٬ی ت٬٬خی کړدبوو. ه٬ند٬ک ش٬٬قاند، دواتر دوو تفی خ٬ستی خست٬ ئاو٬ شینباو٬که٬وو٬. به پیر٬ژنی ٬اگرت و وتی “که٬م که٬ی له٬م شل٬ ت٬ند٬ بخ٬ر٬وو٬.” پیر٬ژن له تاو ئازاری گ٬نجین٬ دزراو٬که٬ی، بیني به جام٬که٬وو٬ نا. پاشان باوکم په٬ی وت. “د٬ستی ئم ت٬ف٬٬ بگر٬ و بی٬ ژوور٬وو٬ به بهر ئاو٬ند٬ی جن٬که٬کان. له٬وو٬ به چاوی خ٬ت دز٬که٬ بین٬..”

له ئاو٬ند٬که٬دا، سیمای ت٬٬خی پیاو٬کی سمیه فشی که٬اوجامان٬ له٬س٬ر به ئاست٬م د٬رکه٬وت. پیر٬ژن، له په٬، په٬ به ژوور٬که٬ قیژاندی و به٬د٬م د٬رپ٬٬ین٬وو٬ هاورى د٬کرد. “م٬حمودی برام!”

من مندا٬٬کی ه٬میش٬ نه خ٬ش و ل٬٬ و لاواز٬ بهر ئاو٬ند٬ بووم، ئاو٬ند٬ی ئ٬فسوناوی. مندا٬٬انی خ٬٬ک له٬به٬رد٬م ئاو٬ند٬ی ت٬ل٬فیز٬ندا، ت٬ماشای ئ٬فلامکارت٬نیان د٬کرد. من ت٬ماشای لاش٬ی به٬گ٬ن و س٬ری به٬ بل٬ک پانکراو٬م د٬کرد. نازانم ئو ه٬موو خو٬ند٬ی له٬ ژوور٬ تاریکه٬که٬ی مند٬وو٬ د٬٬ژا، چ٬ن دنیایی د٬ر٬و٬ی نغر٬ نه٬د٬کرد!

ئ٬ی ئو پیر٬ژن٬ چ٬ن له٬ بیربکه٬م. له٬ به٬رد٬م ئاو٬ند٬که٬دا په٬ی وتم. “که٬م که٬ی پار٬م به٬ ع٬مر٬ که٬کرد٬ت٬وو٬. له٬ ئاو٬ند٬که٬دا ت٬ماشاک٬، مندا٬٬کانم له٬ کو٬ن؟ به٬ پار٬که٬م د٬چم٬ ئو٬.”

هیچ چار٬کم نه٬وو، جگ٬ له٬و٬ی به٬٬م بچ٬ر٬ بیابانی ع٬ر٬بان، ئو شو٬ند٬ی پار٬که٬ت به٬ که٬کرد٬ت٬وو٬.

له٬گ٬٬ خ٬مدا ئ٬مشو، د٬ ئاو٬ند٬ی بازنه٬یم ه٬ناو٬، ئو٬ی پیر٬کان له٬ به٬رد٬میدا ٬یش د٬تاشن. ئ٬مشو له٬و ئاو٬نانه٬وو٬، د٬چم٬وو٬ نه٬و ئاو٬ند٬ی ژیانم.

یه٬که٬م جار که٬ باوکم بردمی٬ د٬ر٬و٬ی ژیا نی ئاو٬ند٬، ت٬م٬نم سیانز٬ به٬هار بوو. ئو به٬ کار٬ک هاتبوو٬ شار. ئو٬ یه٬که٬م جاری ژیانم بوو

کے وتی، بے بگے من زلم پے دے...

وہک مندا کی گے و نہ فام، دنیا نہ دید، وک بے ئا گایک، ئو ی کم جارم بوو بے دنیا بکوم. دنیا ی کی استی، دے وے دنیا ی ئا وے. بے موو لای کدا دے مے وانی! ہموو دیمے نہ کان بے من نوے و سے رسامے کر بوون. لے ناخوے بے خے مم دے وت. زیان لے دے وے ئا وے شے ہے؟!. ئو زیان چ جے نجا وک خے! چ قے رے باغے وک خے! کاس، و پے ساو و واقورماو لے و خے ک زلم دے وانی ک دے هاتن و دچوون! لے زے ینی خے مدا، ہر وک مرے قے کانی نہ و ئا وے دے دے هاتن بے ر چاوم. وام هے ست دے کرد ہر یے ک یان بے شوے خے یدا دے گے ت. لے ئا وے دے مدا، حے کان بے جے ستے کانیان دے گے ان. لے م بازاء جے نجا شدا، جے ستے کان بے دوی حے خے یاندا وے!

وہک نہ دیوبدیے، لے بے ردے م جامخانے دوکانے کاندا دے وے ستام و تے ماشای ناو چاوی کوے وے بووی ئو بوکے انے م دے کرد ک بے جلی کے شے وے نمایشکرا بوون. باش ئے م جے ستے باریک و بے رزانے، دے بے حیان لے کوے بے ت؟! دے گے ام و وک هے تیوچے یے، لامدے دایے هے موو شیرینی فرے شک و تے نہ دے بووم لے شے ربے ت و چلورے و ئے زبے ری، لے پاقلے و دے مے و شے لمی سے ر عارے بانے کان...

دے خے ش و واقورماو بے نہ و حے شاماتا تے دے پے م و گوے یے کانم پے پے بوون لے ژا وے ژا و و دے نگے لی بے قے کان. ی کم جارم بوو هے نند بے ک یف و پے سے رسامی بم. پے شتر هے رگیز هے نند مرے قم ئا و پے ک وے نہ بینیبوو! و اے ای چ قے رے باغیے کی خے ش بے گیانم! بے گوے یے کانم، بے چا وے کانم...

ئو وے ژے تے گے یشتم باوکم، درے لے گے کردووم! ئو هے میش و وے نای دے وے وے ژوورے کے بے دے کردم. هے ئا وے دانے ک بوونی نیے، دنیا دے شے کی قاقے پے تے رمی بے ناسنام یے، دنیا یے، هے مووان هے مووان دے کوژن و وک کوپے ئا وے توون تے رمی کوژرا وے کان دے شے نہ وے. چے ندین سا بے من پے موا یے، لے دے وے وے ژوورے کے مے دا، مے ف یا بکوژے یان کوژرا وے!

ئو وے ژے تے گے یشتم کے دنیای زے لے دنیای ناو ئا وے دے کے ی من گے وے تر هے یے. تے گے یشتم کے باوکم بے مے رامی گے ندے ی خے، نہ یے و یست لے زیان وک خے، وک ئو وے هے یے تے بگے م. دوا جار ک و تم بے وے دے یے کی گے ورے، سے رنجی اے ک شام و پے لکے شی خے کردم. چووم ژورے وے. لے دے لاقے یے ک وے سے روسے کوتی پیا وک وتی "گے ر دے تے وے فیلمے کے بینے، دے بے بلیت بے ی."

من کے کوے بے ردے م ئا وے نہ بووم و دے مو یست بے ر دنیای استی بکے وم. دیسانے وے ک و تم وے بے ردے م ئا وے نہ یے کی گے ورے تر، ک بے شو مار بے نگ و مرے ف پے کھے دے پزان. سینے ما چ سیحے ک! بے یے کم جار لے

ژیا نمدا، من واک نابینایک، واک نزانک، پیاوکه دښتی گرتم و له تاریکیه کی په دنگدا. به لایتکهی دښتیو و له ناو تاریکیه کی چدا، دگه ا تا شوښکم به بدزښتو. کاری من که همیش گه ان و دزیندوی شوینی قوربانیه کان بوو. وا خم ووهم و که سهک دگه به دواي شو نندا!

یهکم جار، خم له برردم ناوښه یکه دام که ناوښه ی ژوورکه م نیه و به دواي و هاما دگه م! ژنکه مندا که ی فله نراو، دگری و له پلیسه کان دپاښتو به ی بدزښتو. له نیوی فیلم که دا، زانیم که مندا که ی فاندوو. زانیم که له کوه ی شاردا شاردویان توه. هه ستامه سر پیه و په به هه تاریکه که هاوارم کرد. نه و مندا هه مان نه فسه ری په لیس له گه گروپ که دا شاردویان توه. من نه و شوښه په دزانم. په به هه که د مقیژاند و دښتم اده و شاند. امکرد برردم ناوښه ز به لاه که و به دم هاوارو د موت. من دزانم، شوینی مندا که دزانم. ورن له گم. که تایی فیلم که لای من واک نه ژی و ووناک دیار بوو.

گه م زکه ی وام له سیند ما که داخو قاند، پیاوکه به شق و زله فله یدام د روه.

د ناوښه ی باز نه یی، نه وای پیاو په پیرکان به یشتاشین به کاری ده ههن. له گه خم هه ناو. له یکه کاتا له د ناوښه و خم و خکه د بینم. له هه پچه اندنی قووتووی حوت می بیرکانما. خم له هه د ناوښه که و د بینم. له هه ر باز نه ی که شدا، جرکه د رده که وتم! به ام به تنها نا، همیش سه به ری ح که و، له ت نه ښتم و به به سیما ی که توه و، د رنه که وت.

له بیرم چوو به م، له گه بیرکان و ناوښه کاند، پاکه تکه له و موس شم که ی که به سر به رگه که ی و، جه ستی ه قی تیمساح، شقار شقار بوو.

به دم هه قوه انی بیر و، خوښ له نرما یی م چه کم و د چه. له هه د ناوښه که و، خم د بینم که وک و رزکانی سا د گه م. تاوکه زرد وک لیم، تاوکه تڅ وک دارستان له ت مومژدا. ورد ورد هه د گه م به سپه تی زستان. وک ت په به به فرکه ی ژر دښتی مندا ان خل برده بم و که دیا نه و ت بیکه نه ساری ش به فرینه ی که. هه موو ت م نم له سر دم بوو ت گره. هه موو ز م نه ی نه و ماو یی ژیانم که د مرم و هه رگیز نازانم به نه ژ و مانگ و سا چه ند دکات. چونکه من قهت سا نه نام ی کم نه بوو و نه بینو! له ژوور که تاریکدا، وحله به ر که سیسه ی به د مودوو، له د ر وای ز م ندا د ژيام. به ام د زانم له ژوور تاریکه که مدا، بیست جار گ رمای گ رم و سه رمای ساردم چشتوو.

لځگه قومى بېر دا كې د ژوند ټاگاييم وو! له هېر دې ټاوانه باز نه يې كې و، بې شوومار مړه قى بې گڼ و بې ناو نيشان دې دې و. حقد پايږ، حقد گڼا ټانم بينيوو كې بې جارى دوو م، بردميا نه و بې ردېم دكتېر.

ژ دواى ټېژ بيمار تر دې بووم. ټيتر قاچم له دووم نه ټهات. پېستى له شم هډه وېرى. دووم بې ټار زووى خې هېر شو نه كې جېستېمى پېباش بوايې سړى له دې هډه نايې دې و، دووم پې كيم و ميكرې ب. خو نېرې كې دېم ټسك بېوو و پې كې كې تريان فروان بېوو و. باش هېناسم بې نه ټدرا و كې كې وشك بېرې كې بېر نه ټدام...

پاش پشكنين، دكتېر كې پې و تم. " ټه تاق كې سى له م دنيايې دا كې خې كې سپيې كې جېستې، له برى بېرگري پېلامارت دې دن! ټوان له برى ټوې بېتپار زن له ټنې نام و قايرې سى كوشند و نه خېشى، خېيان هېكارى نه خېشكانتن. له وېا ټك دېچيت هېچ هېزى سېربازى و بېرگري نه بېت. يان وېا ټك، هېزې بېرگريې كې دېستى له گڼ دېژمناندا ټكې كې كړدېت. ټوان له برى ټوې بېتپار زن، دېرگا بې ووى هېرشى له شكري دوژمناندا دې كې نه و! كوېم دېردى ټه بې دېرمانې. له مليې نان كېس، كېسك وېك ټه موبتېلاى ټم نه خېشيې. دواچار هېچ چارې سړك بې ټه نيې و تا ټستا دېرمانى نه دېزراوې ټو. ټه بې نه خېشى و ټزېلى دېمريت. ټېژ دواى ټېژ وېك ټزى سېر بايې پېپوولې هېدې وريت..."

له ټمېنى هېژدې پاييزيدا، قاچ و قوولم ټيتر خېيان بې ټان دگيرا و بې گاگو كې دېشتم. وېك كرم، بې ژوور كې دا، دېخشام و بې ټاستېم دېجووېام. بې ناچارى باوكم، كورسى عارې بانې كې پزېشكى بې كېم و ټيتر من بېووېم مړې قې كې ټيفليجى سېر عارې بانې كې نه و ژووريكى تاريك و پې بېنى بخورد. كېسكې بېردېم ټاوانې كې گېورې پې مردووى بې گڼ و بې سېراغ. له ژوور كېدا، ټهها دوو جېر خې كم دېبينى. ټوانى دېهاتن تا شوېنى مردووې كانيان بې بدېزمې و. يان ټوانى له ټېژگارى دوور يان نزيك، كوژرا بوون و دېهاتنې ناو ټاوانې ټفسونگې راكې بېردېم، ديانېردم بې شوېنى زېر دوور و زېر نزيك، بې سېر ټرمې هېټاوساو و ټرمې بې ټسكېووې كانيان. له ټوان ټو دوو جېر مړې قې دا، خېشم نيوې مردووېك زياتر نه بووم. هېر بې استيش و ابووم. نيوې له شم مردبوو و ټهها نيوې كې كې نفت دېژيا، كې ټېژ دواى ټېژ ټرازووى لايې مردووې كېم قورس و قورستر دېبوو. تاق ټندام له مندا، نېك نه دېمرد، بېكو ټېژ دواى ټېژ بې هېزتر دېبوو. چاوې كانم بوو، كې وېك چاوانى گورگ، يان هې، قووېتر و ټيژتر دېانېينى. له نهو بېرې كې قووېدا، له نهو بيا بانې كې فراواندا، له نهو دېريايې كې بې شېپېلدا، بې خېرايى

تـرمی قوربانیهـ کـانـم دـدـزیـیـو و شوـنـیاـنـم ئـاشـکـرا دـکـرد .
 شـوان ، کـاتـ ئـو و حـپـانـم قـووتـدـا کـ دکتـرـکـ بـ هـورکـردنـو و
 ئـازارـکـانـم و نووستن بـی نویسووم . دـکـوتمـ بارودـخـکی بـ
 ئـاگـایـی سـیـرـو ! بـ ویستی خـم ، گـغـریبـانی نـو ئـاوـنـکـ ،
 دـهـاتـنـ دـرـو و دـستیـان دـخـستـ ژـر بـا مـو و سوک و ئـاسـان
 بـرزیـان دـکـردـم و لـگـگـ خـیاـندا ، دـیاـنـبرـدم نـو ئـاوـنـکـ و
 دوور دوور ، قو قو ، لـگـگـ خـیاـندا دـیاـنـبرـدم . بـ شوـنـناـک کـ
 هـرگـیز بـ خـویش نـمـینـیـوون ! ئـوان سـی سـی ، بـ بـی گـورـی پـ
 شـابـای شمشـیـر و ، بـ دـنووک چوارپـلیـان دـگـرم . بـرز بـرز
 دـیاـنـفـانـدم و لـ ژـرمـو زـوی هـر هـندـی تـپـکی پـ دـردـکـوت .
 نـزم بـسـر ئـقیـانوسـکـانـدا دـیاـنـفـانـدم و لـ شـپـلـدا تـ و هـنـاسـ
 سارد دـبووم . بـسـر بـیا بـانی بـ سنور و بـ کـتـایـیدا دـیاـنـفـانـدم و
 لـ نـو گـرداوی چـ و لولـپـچـدا ، وک فـفـفـکـ دـخولامـو .
 شـو وک یـکـک لـ حـکان ، بـسـر بـیا بـانـکـو لـ پـمـی گـریـانـیدا و
 هاوار و ناـی ئـاوـتـی لـرفـ و هاژـی گـرداوی بـیا بـانـکـ بوو . بـ
 دـم بـرـهـنسکـدانـو پـی دـوتم .

“ لـ ژـرـو و ئـم بـیا بـانـدا ، هـندـ ئـسکوپروسکی قوربانیهـ کان
 زـرن . گـر هـزار ساـیش تـمـن بـکـی ، لـ ناو ئـاوـنـکـتـدا و
 بـردـوام بـیا بـنگـت و یـک یـکـش بـیا نـدـزیتـو ، هـشتا هـموویـانـت
 بـ نادـزرتـو و ئـاوـنـکـت لـ بـزاری و توـیـیدا هاوار دـکـات ”
 هل من المیزید

ئـیتر لـ توانامدا نـما ، ئـو هـموو گـگـ بـزر . شـوان یان ئـوان لـ
 ئـاوـنـکـو دـهـاتـنـ دـرـو . یان من دـچووم نـو ئـاوـنـکـو .
 هـزاران حـی نـو دـریـای ئـیجـ ، هـزاران حـی نـو بـیا بـانـکان ،
 هـزاران حـی کـ سـری بـاوی خـیان ، لـ باوشدا بوو و عـوداـی
 جـستـیان بوون . دـهـاتـن و دـیاـنویست من شوـنـی جـستـکانـیان بـ
 بدـزمـو .

دـهـاتـن و دـچوون . ژوور کـم هـموو شـو ، پـ دـبوو لـ حـی گـر
 غـریب . هـندـ شـو لـ نـو شـپـلی بـا و سـرسـختی دـریـای ئـیجـدا و
 لـگـگـ بـ شوومار مرـقی سـرگـرداندا بووم . هـندـ شویش لـگـگـ
 سـدان حـی بـ ئـقری نـو بـیا بـانـکاندا بووم .

زـر شـویش ئـوان لـ ئـاوـنـکـو دـهـاتـنـ دـرـو و میوانی من
 دـبوون . ئـوان بـزـیـان بـمندا دـهـاتـو . لـ خـم باشتـر منیان
 دـناسی و دـیاـنـپـرسی . “ ئـی حـی خـت کوا ؟ ! تـ جـستـیـکی کـنـفت و
 زیوی وک جـستـی ئـم ، ئـی کوا حـت کوا ؟ ! ”

دـستی دـنـیـای و حورمـتیـان بـ شانمدا دـهـنا و دـنـوا یـان
 دـکـردـم . ئـوان تـکـا دـیاـنوت . “ چـن لـ ئـاو ژورکـدا دـژـیت ؟ ! ”

فراوانی بیابان و قوای دریا، زار لار خستر. “
ناخ من حم هی، یان بووم ت قیل نمای تراویلک؟ حم کوا ک
بیابان همیش وک قشم رک، گات ای پکردووم. ورد ئسکی پنج ای
مندانی پیشاند دام و دیوت؛ “ئگزر زیر کی، ئم ناوک
خورمایان، هی چ جر خورمایک، بخی، یان برم، یا
عجوی...

کلل ساری دم داچ قوی پیشاند دام و ب لاقرتوو دیپرسی؛ بر
لوی ئم مر ف ببت خراکی من، چند ددانی ک وتبوو؟ ل
جلوب رگی زیوی ئم کمم زر وردب وو، بووک و زاوای یک
هفت کامیان؟ گزر زانیت خات دکم...”

جگ ل خکوشتن چ گاجار یک ب منی گات جاری بیابان
ماوت وو؟! تانات خکوشتنیش ب من گوزارشت کی پ ب مانا نیی.
من کوا ژیاوم، تا بمرم.

ل یاری کی قورمیشکراوی بر دستی مند کی چ توون، دوی ئوو
پاتر کی لاواز دبت و تکی د شکند، هیچی تر نیم. هر ل
بندت وو، ل مندایم وو، یاری کی دستی باوکم و بیابان بووم.
قورمیشی د کردم و وک مایمون کی ناقلا و ب پی ویستی خ
هید پ اندم و ب کارید ه نام. یاری بر دم ئاو ند یک ک ه ند
دستی استم ه ب یوو، تا ب پنجم شوئی ئسکوپروسکی
قوربانیه کان ل ناو تراویلک ای ئاو ند کدا، پیشانی ک سوکاریان
بدم، وک سکی م کی ب دان ک وتوو ئاوسا بوو. وک قوی بوک
دستی کچ کی لاسار، شانم ترازابوو و خریک بوو لدد بوو وو. ب
ناچاری ب اگرتنی دستی چم د کرد ک ک کی ژری.

کوات مردن، لار ل م تاریکی، زار خستر! بیا مدا و پشیمان
نیم. لو ژوور ه هاتم و وا لار ل م ژووری میوانخان یدا،
ک تایی ب م گات ج ای و رزان دنم و ئیتر ن سوزی بهار و ن
زردی هاوین و ن بارانی زستانم ب گرنگ نیی. بیست جار ل
ژیانمدا، ه موو ئو گات ج یید دووبار ی م بینوو. ئیتر دم وو
بچم و رزی پنج م وو. ئو و رزی ت نها ل ناو ئاو ند ک مدا
هی. و رزی ب نگی و ب بنی، ب ئازار و ب جست، ج یک ل
هیچ ج یک، ب ئاگای کی چشنی خوی قووی هاوین.

عوملر سید